

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

ONDERHUIDSCHE NAALDEN BIJ INDONESIËRS MET VERMOEDELIIK ANIMISTISCHE BETEEKENIS.

Naar aanleiding van het artikel van H. B. G. BREYER over bovengenoemde bevindingen in het *Ned. Tijdschr. v. Geneesk.*, van 18 April 1936, zij het mij vergund hieromtrent iets naders te berichten.

Het inbrengen van metalen naalden onder de huid is bij de Javanen, Madoerezen en vele Indo-Europeanen een vrij algemeen bekend gebruik, wellicht verband houdende met het bijgeloof bij de Oostersche volkeren aan magische krachten.

Al naar gelang het doel worden gebezigd naalden van staal of goud, terwijl daardoor eveneens bepaald wordt de plaats waar het metaal onder de huid dient te worden gebracht. Dit inbrengen geschiedt veelal door een „doekoen” met de noodige geheimzinnigheden.

Zoo wordt bij voorbeeld een gouden naald gebracht onder de huid van de bovenlip met het doel een aantrekkelijken glimlach te bezitten en onder de voorhoofdshuid ter verkrijging van een schoon uiterlijk. Over het algemeen worden gouden naalden gebruikt in het gelaat ter verkrijging van schoonheid; het zou dus een schoonheidsmiddel kunnen worden genoemd.

Integenstelling hiermede worden stalen naalden gebruikt ter verkrijging van meer lichamelijke (magische) kracht; zij worden dan ook gebezigd, niet onder de gezichtshuid, maar in de ledematen. Anderen beweren weer, dat dergelijke stalen naalden rheumatiek voorkomen.

Of bovenaangehaalde beweringen juist zijn, kan ik echter niet beoordeelen. Vast staat, dat iemand die een dergelijke naald gebruikt, dit voor hem zoo kostbare bezit niet aan de groote klok zal hangen. Ik zelf heb dergelijke naalden gevonden bij lijken in de anatomiezaal van de toenmalige Stovia, bij een Indo-Europeeschen patiënt en bij inheemsche geesteszieken van het doorgangshuis voor krankzinnigen te Soerabaia. Merkwaardig is het, dat dit gebruik, hoewel zeker bekend, door de plattelandsbevolking niet wordt toegepast, en wèl door de stadsmenschen; ook dat het inbrengen van zulke toch wel wat groote naalden (1—1½ mM. dik en 1 cM. lang) schijnbaar pijnloos geschiedt en nooit tot infectie leidt; althans mij is dit laatste niet bekend.

De reden dat dit onderwerp door de Indonesische artsen, die zeker allen hiervan wel op de hoogte zijn, nooit gepubliceerd is, ligt naar mijn meening in het feit, dat het voor hen iets alledaagsch is, of wel uit piëteit.

Solo, Mei 1936.

R. WIKNJOBROTO, *Indisch arts,*
Hoofd van het Doorgangshuis
voor krankzinnigen.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

BORDEAUX. — **De eed van Hippocrates.** De geneeskundige faculteit te Bordeaux heeft bepaald, dat aan het einde van ieder academisch proefschrift de eed van HIPPOCRATES moet worden afgedrukt en dat de doctorandus deze moet voorlezen bij zijn promotie (*Brit. med. Journ.*, 27 Juni). Zou het „in tijden als deze” reeds zóóver zijn gekomen met de professoren, dat zij het dienstig achten den nieuwen doctor er aan te herinneren, dat hij, gelijk de eed het voorschrijft, zijn leermeester moet bijstaan in zijn levensonderhoud?